

bytte af boslod, arvelod eller legat, ville derfor betyde en dobbeltbeskatning.

Nr. 5 undtager alle gaver, der omfattes af lov nr. 147 af 10. april 1922, afsnit III, om gaveafgiftspligtige gaver.

Nr. 6. Bestemmelsen svarer i realiteten fuldtud til den nugældende lovs regel om, at formueforøgelse, der hidrører fra indgåelse af ægteskab, ikke skal medregnes til den skattepligtige indkomst, således som denne regel er forstået i praksis. Den skete tilføjelse, hvorefter formueforøgelse ved ægtefællers skifte af fællesbo ikke er skattepligtig indkomst for hververen, tilsigter alene at gøre formuleringen såvidt muligt udtømmende.

Nr. 7. Den foreslåede formulering lovfæster den allerede nu i praksis hævdede regel, at forsikringsudbetalinger vedrørende varer og lignende til erhvervsmæssigt salg bestemte aktiver, indkomstbeskattes ud fra den betragtning, at forsikringssummen træder i stedet for et ved salg indvundet skattepligtigt vederlag.

Nr. 8. Bestemmelsen svarer til gældende ret. Efter forslaget afsnit IV inddrages udbetaling af kapitalforsikring i visse tilfælde under kapitalvindingsbeskatningen.

Nr. 9. Efter de almindelige principper skulle den del af folketingsmedlemmernes aflønning, der medgår til dækning af nødvendige udgifter ved bestrielsen af hvervet, kunne fradrages i indkomsten, medens den del af aflønningen, der er vederlag for selve arbejdet eller erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, er skattepligtig. Det må herefter bero på et skøn, om den gældende regel om skattefrihed for halvdelen af det til hvert medlem udbetalte beløb er passende. Når den nævnte regel er opretholdt i forslaget, er dette udtryk for, at man ikke under den nu gældende ordning med hensyn til folketingsmedlemmernes vederlæggelse har ment at ville foreslå ændringer i beskatningen af vederlagene.

Nr. 10. Den foreslåede bestemmelse betegner en indrømmelse til de krav om skattelempelse under aftjening af værnepligten, som er rejst fra mange sider. Den helt adækvate form for en sådan skattelempelse ville bestå i en nedsættelse af den indkaldtes skattetilsvær under selve indkaldelsesperioden til et beløb svarende til skat af de indtægter, han bibeholder i denne periode. En sådan fremgangsmåde ville imidlertid nødvendiggøre stadige omreguleringer af de indkaldtes skatteansættelser og ville bebyrde de skattelignende myndigheder stærkt. Man har i stedet foreslået en begrænset skattefrihed, nemlig for selve det af det offentlige under indkaldelsen ydede vederlag — herunder også kost, kvarter og beklædning, hjemsendelses-

penge, munderingsgodtgørelse o. lign. — en i sig selv naturlig og lettere praktikabel regel, der på den anden side ikke skulle udelukke, at der i tilfælde, hvor særlige forhold gør sig gældende, skulle kunne indrømmes en videregående bevillingsmæssig skattelempelse efter lignende linier, som også nu praktiseres. Iøvrigt vil det være rimeligt, at opkrævningen af skatterestancer fra tiden før indkaldelsen eller af skat, som forfalder under indkaldelsen, om fornødent stilles i bero, indtil den pågældende efter hjemsendelsen har genoptaget sit erhverv. Bestemmelsen gælder også vederlag under tvungen indkaldelse til civilforsvarskorpset eller civilt statsarbejde.

Bestemmelsen er isøvrigt udformet noget mere udførligt end i kommissionsudkastet (§ 3, nr. 11) og martsforslaget (§ 3, nr. 9), idet den dels giver en særlig regel for personer, der under pligtig tjeneste overgår fra aflønning med dagløn til månedsløn, dels indrømmer skattefrihed for vederlag, der ydes udenfor tilfælde af pligtig tjeneste, nemlig under tjeneste som frivillige menige i elevtiden (mæther).

Den førstnævnte regel tager sigte på sergenter, der under de gældende regler har pligtig tjeneste udover 18 måneder, men som fra den 19. måned aflønnes med månedsløn ligesom personer, der er antaget til frivillig tjeneste. Det synes ikke tilstrækkelig begrundet at indrømme fritagelse for skat for hele denne betydelig højere løn, hvorimod det vil være rimeligt, at de pågældende fritages for til deres indkomst at medregne et beløb, der svarer til, hvad de i det månedslønnede tidsrum ville have oppebåret skattefrit, såfremt de fortsat havde været aflønnet med dagløn.

Den foreslåede regel om fritagelse for beskatning af vederlag, der ydes under tjeneste som frivillige i elevtiden (for tiden normalt 12—14 måneder), har man anset for naturlig, idet denne tjeneste med undtagelse af en mindre del af tidsrummet behandles som aftjening af værnepligten.

Nr. 11. Bestemmelsen svarer til den nugældende, jfr. senest ligningsloven for skatteåret 1954—55 (lovbekendtgørelse af 22. december 1953) § 13, stk. 1, i.

Nr. 12. Bestemmelsen afløser reglen i statskatte-lovens § 5 d, der går ud på, at dagpenge og rejsegodtgørelser, begge dele under udøvelsen af offentlige hverv, der gør det nødvendigt for den pågældende at tage ophold udenfor hans hjemstedskommune, ikke skal henregnes til indkomsten. Reglen har sin naturlige begrundelse i, at befordringsgodtgørelsen skal dække de i tjenstligt øjemed medgædede befordringsudgifter og derfor sædvanligvis udbetales efter regning, og at time- og dagpenge for de for-